

Sygn. akt II K 320/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Chojnicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Roman Sporysz

Protokolant: Dominika Loll

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Chojnicach G. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2015 r.

sprawy **K. R.** (R.)

syna J. i M. z domu S., urodzonego (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 lutego 2015 r. w miejscowości N., gm. C., kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

I. uznaje oskarżonego K. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

II. **na podstawie art. 42 § 2 kk w brzmieniu sprzed wejścia w życie Ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17 kwietnia 2015 r.) orzeka wobec oskarżonego K. R. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,**

III. **na podstawie art. 49 § 2 kk w brzmieniu sprzed wejścia w życie Ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17 kwietnia 2015 r.) orzeka od oskarżonego K. R. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 400,00 (czteryście 00/100) złotych,**

IV. **zasądza od oskarżonego K. R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 373,62 (trzysta siedemdziesiąt trzy 62/100) złotych w tym opłatę w kwocie 240 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych.**

Sygn. akt II K 320/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lutego 2015r. około godziny 23:50 funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w C. A. Z. i Ł. M. z polecenia dyżurnego udali się do miejscowości N.. Zgodnie z informacją przekazaną im przez dyżurnego w barze w tej miejscowości miał znajdować się mężczyzna, który jest pod wpływem alkoholu i który będzie chciał kierować znajdującym się przed lokalem samochodem koloru czerwonego marki R. (...). Będąc na miejscu funkcjonariusze stwierdzili, że pod barem nie znajduje się samochód tej marki, a zaparkowany był inny pojazd koloru czerwonego, marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W związku z tym funkcjonariusze zatrzymali pojazd służbowy w pewnej odległości i podjęli obserwację. Po upływie krótkiego czasu do obserwowanego pojazdu udał się mężczyzna, który wyszedł z baru. Wsiadł do niego i odjechał. Kiedy przejeżdżał koło obserwujących funkcjonariuszy widzieli oni, że jest tam jedna osoba - „postawny mężczyzna”. Funkcjonariusze ruszyli za tym pojazdem. Będąc na ulicy (...) U. podjęli próbę zatrzymania kierującego pojazdem do kontroli drogowej przy pomocy sygnałów świetlnych oraz dźwiękowych. Kierujący nie zatrzymał się i zaczął uciekać. Funkcjonariusze podjęli pościg informując o tym dyżurnego KPP C.. W pewnym momencie zauważyli że pojazd wjechał na posesję przy ulicy (...), gdzie zatrzymał się. Wyłączone zostały światła pojazdu. W miejscu, w którym zatrzymał się pojazd było ciemno. W pewnym momencie policjanci zauważyli mignięcie świateł zamykanego automatycznie samochodu.

Funkcjonariusze wjechali na tę posesję i natychmiast wybiegli z radiowozu, jeden udał się w lewą stronę, zaś drugi prosto. Wtedy funkcjonariusz A. Z. zobaczył ciągnik rolniczy, przy którym stał młody, wysoki mężczyzna. Na posesji nikogo więcej nie było. Światła w budynku były wyłączone. Osobą tą był oskarżony K. R.. Funkcjonariusze wylegitymowali mężczyznę. Następnie poddali go badaniu na zawartość alkoholu. Stwierdzono, iż o godzinie 0:17, dnia 22 lutego 2015r. oskarżony miał 1,95 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 0:32 miał 2,10 promila. Oskarżony odmówił podpisania protokołu. Na pytanie skierowane do oskarżonego stwierdził on, że to nie on kierował tym pojazdem, ale może żona. Ponieważ oskarżony nie miał przy sobie żadnych dokumentów i oświadczył, że może są w kurtce, która znajduje się w samochodzie, funkcjonariusze udali się z oskarżonym do pojazdu. Samochód był zamknięty. Oskarżony szukał kluczyków w kieszeni. Potem oświadczył, iż kluczyki od pojazdu są w ciągniku, przy którym stał w chwili, gdy wjechali na posesję. Oskarżony wskazał, że są one po prawej stronie, obok siedzenia kierowcy. Funkcjonariusz A. Z. tam właśnie znalazł te kluczyki. Po otwarciu pojazdu okazało się, że nie ma tam kurtki oskarżonego. Następnie razem z oskarżonym funkcjonariusze weszli do budynku mieszkalnego oskarżonego. Gdy oskarżony zapalił światło w pokojach okazało się, że jego małżonka śpi. Następnie podjęto z nią rozmowę, w czasie której stwierdziła, że nie prowadziła przed chwilą przedmiotowego pojazdu. Oświadczyła, że w tym czasie spała. W toku dalszej rozmowy z oskarżonym stwierdził on, że pojazdem kierował członek jego rodziny – wujek J. S.. Po jakimś czasie do zabudowań oskarżonego samochodem przyjechał J. S.. Pytany, czy kierował przedmiotowym pojazdem V. (...), zaprzeczył. Został poddany badaniu stanu trzeźwości, z wynikiem 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Po dokonaniu tych czynności funkcjonariusze zatrzymali oskarżonego. Wezwany na miejsce drugi patrol Policji w składzie (...), udał się z K. R. do szpitala, celem pobrania próbek krwi. Następnie oskarżony został osadzony w (...) C..

Podczas rozmowy z funkcjonariuszami jeszcze w miejscu swojego zamieszkania, oskarżony powiedział m.in. że pracuje jako zawodowy kierowca i swoje prawo jazdy wycenia na około 10.000 złotych.

Oskarżony K. R. był uprzednio karany sądownie.

Powyższe okoliczności ustalono w oparciu o zeznania świadków Ł. M. (k. 26-27, 86v.-87v.), J. S. (k. 34-34v., 88v.-89v.), A. Z. (k. 42-43, 87v.-88v.) oraz dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci: notatek urzędowych (k. 1-2, 50), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 3), protokołu zatrzymania osoby (k. 4), protokołu oględzin miejsca (k. 6-12), informacji PUP C. (k. 23), informacji UG w C. (k. 24), informacji Starostwa Powiatowego w C. (k. 33), opinii LK KWP w G. (k. 36), protokołu pobrania krwi (k. 39), danych o karalności (k. 40-41), rejestru badań (k. 51-53), opinii sądowno-psychiatrycznej (k. 63-64).

Podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżony K. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 19-19v.).

Na rozprawie głównej oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 86-86v.). Oświadczył, że nie powiedział policjantom, że nie przyznaje się do prowadzenia pojazdu, ponieważ jego prawo jazdy jest nazbyt drogie. Dodał, że policjanci stwierdzili, że wskazał kluczyki w samochodzie, a on nawet nie wie, czy samochód był otwarty, czy zamknięty.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wskazywał, że oskarżony K. R. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k., działając z zamiarem bezpośrednim oraz w sposób zawiniony.

W ocenie Sądu stan faktyczny w sprawie nie budził żadnych wątpliwości. Po pierwsze, oskarżony K. R. dwukrotnie już na miejscu zdarzenia został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazało, że prowadził on samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Dodatkowo z opinii LK KWP w G. wynika, że w próbce krwi pobranej od oskarżonego 22 lutego 2015r. o godz. 3:20 stwierdzono obecność alkoholu etylowego w ilości 1,99 ‰.

Po wtóre, funkcjonariusze Policji Ł. M. i A. Z. stwierdzili, że osobą, która kierowała pojazdem V. (...) po wyjściu z baru i która została przez nich zatrzymana, jest oskarżony K. R..

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków Ł. M. i A. Z., albowiem były one logiczne, spójne i konsekwentne, nadto wzajemnie się uzupełniały i znalazły odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Świadczy w sposób szczegółowy opisali przeprowadzoną interwencję. Policjanci mimo wielości tożsamyh zdarzeń kojarzyli interwencję i związaną z nią osobę oskarżonego. Sąd nie znalazł przy tym podstaw, aby zeznania te zakwestionować czy poddać w wątpliwość. Świadczy nie znają oskarżonego, nie są z nim skonfliktowani, a co za tym idzie nie mieli powodu, aby bezpodstawnie obciążać oskarżonego.

W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały również zeznania świadka J. S., wujka oskarżonego. Zeznania te są logiczne, spójne i konsekwentne. Przy czym Sąd ma na uwadze, że zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie różnią się w drobnych szczegółach, co jednak zdaniem Sądu spowodowane jest to upływem czasu. Zaznaczyć trzeba, że świadek pojawił się na miejscu zdarzenia po upływie około 50 minut od rozpoczęcia interwencji. O przebiegu początkowej fazy interwencji wie z relacji oskarżonego i to na prośbę oskarżonego przybył na posesję. Jak twierdzi świadek, K. R. powiedział mu, że to nie on kierował pojazdem, a policjanci nie chcą mu w to uwierzyć. Sąd zwraca uwagę, że zeznania tego świadka są wyważone. W przekonaniu Sądu J. S., jako członek rodziny oskarżonego, składając zeznania w taki sposób, aby przedstawić oskarżonego w dobrym świetle, omijając jakieś negatywne fakty z jego życia, próbował mu pomóc.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Dokumenty te zostały sporządzone rzetelnie przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości.

Natomiast za nieprawdziwe Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego. K. R. nie przyznając się do winy próbował uchronić się przed odpowiedzialnością karną. Jego oświadczenie w świetle pozostałych dowodów nie może zasługiwać na wiarę, bowiem w zakresie sprawstwa oskarżonego, za prawdziwe Sąd uznał zeznania świadków Ł. M. i A. Z. oraz dokumenty zgromadzone w sprawie, w tym przede wszystkim protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości i opinię LK KWP w G..

Jednocześnie Sąd uznał, że w sprawie nie zaistniały żadne okoliczności wyłączające winę, czy też bezprawność czynów. Oskarżony nigdy nie leczył się odwykowo. Leczył się na nerwicę. W chwili zdarzenia znajdował się pod wpływem alkoholu. Wcześniej pił alkohol i wiedział, jaki wpływ na jego zachowanie może mieć ten spożyty alkohol. Niewątpliwie przy tym alkohol miał wpływ na jego postępowanie i podejmowane czynności. Powszechnie bowiem wiadomym jest, że alkohol ogranicza zdolność kontroli swojego postępowania. Tym niemniej fakt ten nie mógł wpłynąć na ocenę poczytalności oskarżonego w ramach stawianego mu zarzutu. Oskarżony został w niniejszej sprawie poddany

badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów K. K. (1) i E. K., z opinii których wynikało, że nie rozpoznali u K. R. choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, a jedynie przebytą reakcją sytuacyjną. W ich ocenie w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia tego czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodziły warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. W aktualnym stanie zdrowia oskarżony może brać udział w postępowaniu sądowym. Poczytalność oskarżonego w chwili dokonania czynu, badania i postępowania nie budzi wątpliwości. Sąd dał w pełni wiarę opinii biegłych, albowiem była rzeczowa, logiczna, jasna, spójna i konsekwentna.

Z drugiej strony Sąd uznał, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania czynu zabronionego z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony wiedział, że znajduje się w stanie nietrzeźwości. Wiedział również, że prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości stanowi czyn zabroniony. Jednocześnie w ocenie Sądu z uwagi na spożywanie alkoholu, oskarżony wiedział, że wsiadając za kierownicę znajduje się w stanie nietrzeźwości. Oskarżony jest osobą dorosłą, zapewne niejednokrotnie spożywał alkohol. Dlatego tej w ocenie Sądu nie może skutecznie powoływać się np. na nieświadomość obecności alkoholu w organizmie, a tym samym na spowolnioną redukcję alkoholu z własnego organizmu.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony M. R. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. w ten sposób, że w dniu 22 lutego 2015 r. w miejscowości N., gm. C., kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Kwalifikacja prawna czynu z art. 178a § 1 k.k. nie mogła budzić żadnych wątpliwości. Wyniki obu badań, a także badania krwi, wskazywały na stan nietrzeźwości oskarżonego w momencie prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Co więcej, jak wynika z protokołu przebiegu badania stanu trzeźwości drugi pomiar wskazywał wyższy wynik, a zatem stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego rosło.

Sąd uznał stopień winy oskarżonego za znaczny. Występek, którego dopuścił się oskarżony, co wynika z samej jego istoty, jest przestępstwem umyślnym. Przestępstwo przypisane oskarżonemu cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości, godzi ono bowiem w bezpieczeństwo wszystkich uczestników ruchu drogowego. Czyny tego rodzaju, wobec ich nagminności, wzmagają wzrastające w społeczeństwie poczucie zagrożenia. Oskarżony usiadł za kierownicą pojazdu pomimo to, że tej samej nocy spożywał alkohol. Poprzez swoje nieodpowiedzialne zachowanie rażąco naruszył podstawową w ruchu zasadę trzeźwości. Choć stan nietrzeźwości oskarżonego należy do ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, jako okoliczność obciążającą należało potraktować znaczny jego stopień, skoro stan ten prawie czterokrotnie przewyższył przewidziane w art. 115 § 16 k.k. normy.

Przystępując do wymiaru kary Sąd miał na uwadze dyrektywy wskazane w art. 53 kk.

Nie ulegało wątpliwości, iż stopień społecznej szkodliwości oraz stopień zawinienia oskarżonego były znaczne. Wymierzona kara była zatem współmierna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia oskarżonego.

Oskarżony K. R. naruszył najbardziej elementarny i podstawowy obowiązek uczestnika ruchu drogowego, jakim jest pozostawanie w stanie trzeźwości w czasie prowadzenia pojazdu. Jego postawa, kiedy to ignorując zagrożenie dla innych poruszał się w stanie nietrzeźwości samochodem, wskazuje na lekceważący stosunek oskarżonego do przepisów prawa. Podkreślić należy, że stan nietrzeźwości oskarżonego wynikający z badania kształtował się każdorazowo na poziomie przekraczającym próg określony w art. 115 § 16 k.k.

Wymierzona kara uwzględniała okoliczności obciążające i łagodzące w stosunku do oskarżonego.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiało to, że swoim zachowaniem godził w dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Okolicznością obciążającą był również fakt, że w krótkim czasie od spożycia alkoholu zdecydował się na kierowanie pojazdem mechanicznym.

Na korzyść oskarżonego przemawiał przede wszystkim fakt, że nie był uprzednio karany za przestępstwo podobne.

Mając na uwadze powyższe Sąd skazał oskarżonego K. R. za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 (trzydzieści 00/100) złotych. Przy ustaleniu wysokości stawki dziennej Sąd zwrócił uwagę na możliwości zarobkowe oskarżonego i jego sytuację majątkową.

Wymierzając karę grzywny Sąd wziął pod uwagę dyrektywę sądowego wymiaru kary, iż najpierw należy rozważyć możliwość zastosowania środka najłagodniejszego i dopiero w przypadku, gdyby środek ten nie był wystarczający z punktu widzenia celów kary określonych w art. 53 k.k., zastosować ewentualnie środek surowszy. Sąd uznał, że orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary grzywny będzie wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary. Do powyższej konstatacji skłoniła Sąd dotychczasowa niekaralność oskarżonego za przestępstwa podobne, która powoduje, że czyn oskarżonego, może podlegać łagodniejszemu traktowaniu.

W ocenie Sądu taka kara będzie wystarczająca dla osiągnięcia pokładanego w niej celu oraz wpłynie wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego oraz na jego zachowanie w przyszłości.

W pkt II wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat. Orzeczenie środka karnego było obligatoryjne. Ustalając czas trwania orzeczonego zakazu, jak również jego zakres Sąd miał na uwadze zagrożenie, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu. Sąd wziął pod wzgląd takie okoliczności jak stosunek oskarżonego do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz jego stopień poczucia odpowiedzialności. Miał przy tym na uwadze, że zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 42 § 2 k.k. - Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177. Jednakże stosownie do treści art. 4 § 1 k.k. - jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Bez wątplenia korzystniejsze dla oskarżonego jest zastosowanie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 marca 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 541).

W pkt III wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 400,00 (czteryście 00/100) złotych. Sąd uznał bowiem, że obowiązek uiszczenia świadczenia stanowił będzie dla oskarżonego realną dolegliwość oraz przekona go o nieopłacalności naruszania obowiązującego porządku prawnego. Jednocześnie środek karny nie został orzeczony w rażącej wysokości. Oskarżony posiada możliwości, aby wywiązać się z obowiązku wykonania środka karnego. Sąd miał przy tym na uwadze, iż zgodnie z brzmieniem art. 43a § 2 k.k. - w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5 000 złotych. Jednakże pamiętać należy, że stosownie do treści art. 4 § 1 k.k. - jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Bez wątplenia korzystniejsze dla oskarżonego jest zastosowanie art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 marca 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 541).

W pkt IV wyroku Sąd zasądził od oskarżonego K. R. 373,62 (trzysta siedemdziesiąt trzy 62/100) złotych, w tym kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem opłaty. Oskarżony pracuje w firmie PHU (...) w C. i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 1.600,00 złotych netto. Oskarżony jest młody, zdrowy, może podjąć dodatkowe zatrudnienie. W ocenie Sądu K. R. ma możliwości, aby uiścić te koszty.